

Prekentekest: Luk 5,1-11

En gang sto Jesus ved Gennesaretsjøen, og folk trengte seg inn på ham for å høre Guds ord. Da fikk han se to båter som lå ved stranden. Fiskerne var gått ut av dem og holdt på å skylle garn. Jesus steg opp i en av båtene, den som tilhørte Simon, og ba ham legge litt ut fra land. Så satte han seg og underviste folkemengden fra båten.

Da han var ferdig med å tale, sa han til Simon: «Legg ut på dypet og sett garn til fangst.» «Mester», svarte Simon, «vi har strevd hele natten og ikke fått noe. Men på ditt ord vil jeg sette garn.» Så gjorde de det, og fikk så mye fisk at garnet holdt på å revne. De ga tegn til arbeidslaget i den andre båten at de skulle komme og ta i med dem. Og da de kom, fylte de begge båtene, så de var nær ved å synke. Da Simon Peter så det, kastet han seg ned for Jesu føtter og sa: «Gå fra meg, Herre, for jeg er en syndig mann.» For han og alle som var med ham, ble grepet av forferdelse over den fangsten de hadde fått. På samme måte var det med Sebedeus-sønnene Jakob og Johannes, som fisket sammen med Simon. Men Jesus sa til Simon: «Vær ikke redd! Fra nå av skal du fange mennesker.» Så rodde de båtene i land, forlot alt og fulgte ham.

Slik lyder det hellige evangelium.

I dag handler prekentekesten om kallet til å følge Jesus. Jeg husker fra jeg var liten at jeg var på møter der misjonærer fortalte om kallet til å bli misjonær. Felles for mange av disse historiene var en vegring i forhold til kallet og en kamp. Møtet med Gud som ville kalle til en tjeneste som betydde oppbrudd fra familien, oppbrudd fra alt kjent og kjært. Og så vegringen, enten i form av 'jeg er for liten', 'jeg er for ubetydelig til å bli brukt av Gud til noe så stort', eller dette at det var så mange andre planer og drømmer for livet og for fremtiden som da måtte vike plassen, men Gud ble for sterk.

For min egen del var det faktisk litt på samme måten i forhold til at Gud kalte meg til teologistudiet. Jeg hadde andre planer, men Gud ga meg en ny tanke om en ny retning for framtida. Studiet var jeg spent på og så frem til, men tanken på å skulle bli prest var faktisk skremmende og noe jeg ikke trodde var mulig. Likevel skjedde det etter en lang prosess på drøyt fjorten år fra kallet til ordinasjonen, imens hadde jeg holdt på med andre ting.

For andre har kallet til tjeneste vært mer i tråd med planer som på et tidlig tidspunkt er modnet fram. Det hadde bare blitt naturlig for dem å bli prest, kateket, diakon, misjonær eller organist, og så har de i tillit til Gud sett dette som et kall fra Gud og kirken. Guds kall kan oppleves på forskjellige måter for forskjellige mennesker.

Kallet til å følge Jesus er ikke for alle et kall til heltidstjeneste i kirke eller i kristne organisasjoner. De langt fleste lever som kristne i sine vanlige yrker, i hjem og familie og blant venner. Også dette er like riktig og viktig. Også dette er å følge

kallet. Jeg tror kristne skal være frimodige og se sin plass i livet som et kall til å leve der en er satt som kristen, så sant det er i tråd med Guds formaninger og bud. Så skal en kanskje ikke tenke på hvor mye en kunne gjort hvis en var i en annen situasjon. Livet leves tross alt der vi er.

For apostlene betydde kallet til å følge Jesus veldige omveltninger i livet. Noen hadde, nok etter mye strev og slit, endelig klart å bli selvstendig næringsdrivende. Som eier av båt kunne de ha med seg folk og drive fiske. Det var investeringer for framtida, det var ansvar, det var innsats. Det var familie hjemme å forsørge.

For Simon Peter, for Jakob og Johannes kan det høres så enkelt ut å ro båtene i land, for deretter å forlate alt og følge Jesus. Fullt så enkelt kunne det neppe være. I kulissene er det alltid andre som berøres. Hadde de ektefelle? Hadde de barn? Hva med framtidsdrømmene for dem selv og for familien? For Simon Peters del vet vi at han var gift, for i kapitlet foran står det om at Jesus helbredet Peters svigermor. Hva tenkte Peters kone om at han sluttet med fisket som ga inntekter og livsgrunnlag til familien? Syntes hun det var uansvarlig, ble hun sinna og fortvilet, eller var det i orden? Hva tenkte hun om å være alene for lang tid framover? Hadde hun sagt ja til sin del av kallet?

Kallet fra Gud er ikke alltid så lett verken å følge eller å leve med for familien. Det er ikke så enkelt for en kristen ektefelle hvis ens andre halvdel ikke deler den samme troen. Fristelsen er nok der for mange til å gi opp eller tilpasse seg. Samtidig er det mange som nettopp gjennom å profilere seg som kristen holder høyt sitt kall til å følge Jesus, og som ved å gå i kirken og klart prioritere sitt åndelige liv, viser med hele seg at Jesus og menigheten er det viktigste som finnes.

Å gå på Jesu ord begynner med kallet til å følge ham, og fortsetter med Guds ledelse gjennom livet. Det kan føre ut på dypt vann, og ikke er det alltid heller fornuftig i våre øyne. Simon Peter hadde fisket hele natta uten å få fisk. All erfaring skulle tilsi at det som Jesus sa om å dra ut på ny på lyse dagen var det reneste tøv. Peter hadde innvendinger, men tok seg i det og satte kursen ut på dypt vann. Der bar troen frukt. Det ble en kjempestor fangst. Han kunne fulgt sin egen fornuft og latt være, men han valgte å heller lyde Jesus.

Jeg tror Jesus tar flere enn Simon Peter ut på dypt vann iblant. Inne på grunna står vi bunn. Der har vi kontrollen. Der er det trygt. Ute på dypet blir vi lett redde, vi blir usikre, det er noe nytt, det er fremmed, det er bare svarte havet under oss, en avgrunn. Når et menneske kommer i den situasjonen at det ikke finnes noen annen hjelp i sikte, da blir en liksom nødt til å søke hjelp i bønn til Gud, i håp om at han som den eneste mulighet kan og vil hjelpe. Det hender hans hjelp blir annerledes enn vi tenker. Kanskje er det derfor han av og til tar oss med på dypt vann. Der kan vi ikke gå våre egne veier.

Kanskje livet ditt ble annerledes enn du først hadde tenkt. Kanskje denne annerledesheten skyldtes at mennesker har handlet ille. Det skal så lite til for å

såre en annen. Som oftest gjøres det med ord, men noen utsettes også for trusler og vold. Vi mennesker har iboende muligheter til å gjøre valg. Det er alltid noen som har fått sitt liv snudd på hodet på grunn av andres valg. Noen har det også vondt i dag på grunn av omstendigheter som ingen kan lastes for. Det er så mye som ligger utenfor vår kontroll.

For andre igjen ble livet annerledes enn tenkt, fordi det var Jesus som, billedlig talt, tok deg med ut på dypet. Kanskje det skjedde noe der som rørte ved strenger i deg selv. For Simon Peter fikk dette møtet med Jesus ham til å kjenne på andre dybder i sitt indre, noe som var der fra før, men som han nå i møtet med Jesus ble så smertelig klar over. Han kastet seg ned for føttene til Jesus og sa: «Gå fra meg, Herre, for jeg er en syndig mann.» Det var det Jesus førte Peter den dagen. Ut på havet, på det store dyp der Simon Peter ikke kunne stå bunn, der han kjente avgrunnen under sine føtter i møte med den mektige, hellige Gud. Noen kan også kjenne det slik å være i kirken.

«Gå fra meg, Herre, for jeg er en syndig mann.» - Kjære Simon Peter, det er som Jesus sa det på denne måten: «vær ikke redd! Fra nå av skal du fange mennesker.»

Å innrømme skyld kan i noen tilfeller føre til at en arbeidstaker får sparken. Men Peters syndsbekjennelse kostet ikke Peter verken vennskapet med Jesus, eller oppdraget. Det var et vågestykke, men Petter måtte bare være bunn ærlig. Syndsbekjennelsen åpnet veien for at han fra denne dagen av skulle følge Jesus og bli menneskefisker.

Som det var for Peter, slik også for oss. Når vi får se at Jesus er stor, blir vi små. Derfor begynte vi også i dag gudstjenesten med vår syndsbekjennelse. Overfor Gud er vi fortsatt syndere, avheng av hans nåde for å leve som Guds barn. Vi var selv en gang født med menneskeslektens synd og skyld, men av Guds nåde fikk vi bli hva vi er. Vi var en gang som fisk på land, fortapt i oss selv og uten Gud. Så ble vi født på ny av vann og Ånd.

Når så Gud har gjort oss til sine barn, skulle ikke vi også hjelpe dem som er kommet ut av sitt rette element, hjelpe dem tilbake til livet med Gud? Å fange mennesker for Jesus er et slags motsatt fiske. Å fange mennesker for Jesus er å sette mennesker i frihet. Gud har kalt oss til et liv i frihet, for slik oppleves det å være bundet til Jesus. Men et liv i frihet betyr ikke alltid et liv uten smerte, bare den forskjell at i smerten og det som møter oss, der er Jesus nær.

I dag er nattverdbordet dekket. Der møter Jesus oss i brød og vin med sin nåde. Måtte han så kreve av oss hva han ønsker for våre liv, men bare også gi oss det vi trenger for å utføre vår tjeneste, og det kallet vi har fått til å følge ham.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.